

«Τον νυμφώνα σου βλέπω»

Τον νυμφώνα Σου βλέπω, Σωτήρ μου, κεκοσμημένον και ένδυμα ουκ έχω, ίνα εισέλθω εν αυτώ· λάμπρυνόν μου την στολήν της ψυχής, Φωτοδότα και σώσόν με», ψάλλει η Εκκλησία μας.

Η ψυχή του χριστιανού, η μετανοημένη ψυχή, αυτή που έχει συναίσθηση της αμαρτωλότητας και της ευθύνης, στρέφει τα μάτια της προς τον Νυμφίον της Εκκλησίας και γοερώς αναφωνεί: «Σωτήρα μου, Ευεργέτα μου, Συ που σταυρώθηκες γιά μένα την αμαρτωλή ψυχή· δεν έχω χιτώνα καθαρό, χιτώνα λελαμπρυσμένο από τα δάκρυα και την μετάνοια· ένδυμα δεν έχω αγνό.

Πώς θα παρουσιασθώ ενώπιόν Σου, Ουράνιε Νυμφίε κάθε μετανοημένης και καθαρής ψυχής! Ο νυμφώνας Σου είναι κεκοσμημένος, είναι θαυμάσια στολισμένος και όμορφος. Εγώ όμως δεν έχω ένδυμα, ίνα εισέλθω και κατοικήσω αιωνίως εν αυτώ.

Σε παρακαλώ, Σε ικετεύω, Ουράνιε Νυμφίε της ψυχής μου, λάμπρυνόν με· καθάρισε το ένδυμα της ψυχής μου, δώσε μου τα απαιτούμενα μέσα καθάρσεως για να λαμπρυνθή το ένδυμα αυτό και να αξιωθώ να γίνω μέτοχος, να γίνω άξιος να κατοικήσω μέσα σ' αυτόν τον ουράνιο και αιώνιο νυμφώνα Σου».

Η Βασιλεία του Θεού, η Άνω Ιερουσαλήμ, ο ουράνιος κόσμος, ο αιώνιος και αναλλοίωτος είναι ο νυμφώνας του Θεού, εκεί που κατοικεί ο Θεός εν φωτί, εκεί που οι άγγελοι ψάλλουν ακαταπαύστως το: «Άγιος, Άγιος, Άγιος ει ο Θεός ημών». Σ' εκείνον τον ουράνιο κόσμο βρίσκεται η μακαριότητα του Θεού, η

ευτυχία, το κάλλος και η ομορφιά.

Ψυχές κεκαθαρμένες και με τα δάκρυα αγνισμένες, αισθάνονται αυτόν τον ουράνιο νυμφώνα· από τώρα τον γεύονται· τον βλέπουν με τα μάτια της ψυχής· τον ορέγονται, τον ποθούν και νοσταλγούν την ημέρα και την ώρα που θα απέλθουν δια να κατοικήσουν εις αυτόν.

Ημείς όμως οι ταλαίπωροι άνθρωποι που δεν έχουμε την πληροφόρησι της συνειδήσεως, γιατί η ψυχή μας δεν είναι καθαρή, μήτε το σώμα μας. Γι' αυτό ακριβώς και δεν είναι ανοιγμένα τα μάτια της ψυχής μας, να δούμε τον ουράνιο αυτό κόσμο, αυτήν την ομορφιά, την οποία είδε για λίγο ο Απόστολος Πάυλος και ανεφώνησε από έκπληξι και θάμβος και είπε: «Ὡ βάθος πλούτου και σοφίας και γνώσεως θεού! Ὡς ἀνεξερεύνητα τα κρίματα αυτού και ανεξιχνίαστοι αι οδοί αυτού!...» (Ρωμ. 11, 33), και αλλού πάλιν «Α οφθαλμός ουκ είδε και ους ουκ ήκουσε και επί καρ-δίαν ανθρώπου ουκ άνέβη, α ητοίμασεν ο θεός τοις αγαπώσιν Αυτόν» (Α' Κορ. 2, 9).

Σ' αυτόν τον νυμφώνα τον ουράνιο καλούμεθα να γίνουμε οικήτορες, να κατοικήσουμε, να συναυλιζώμεθα μετά των Αγγέλων, μετά των Αγίων, σε ουράνια παστάδα, στην Άνω Ιερουσαλήμ, στο κάλλος της Βασιλείας των Ουρανών, στο φως το απρόσιτον, στον υπέρφωτον γνώφον της αγνωσίας του θεού, αφού καθάρουμε τον χιτώνα της ψυχής μας.

Σ' αυτήν την κάθαρσι του χιτώνος, που καλούμεθα να επιτύχουμε, μας βοηθεί πάρα πολύ η Εκκλησία μας. Γι' αυτό, τον χρόνο αυτό, που ανοίχθηκε μπροστά μας και φέτος, αυτές τις άγιες ημέρες - με την γενική άποψι της νηστείας, όχι μόνον από τροφές, αλλά κυρίως από εγκράτεια κακών επιθυμιών-πρέπει ο κάθε χριστιανός που ποθεί να σωθή, να ανασυγκροτήσσει τις σκέψεις και τις αποφάσεις του και να αγωνισθή να ζήση πιο σεμνά, πιο απέριττα, πιο απλά, σταματώντας την εξωτερική προσπάθεια της καλλωπίσεως και στρεφόμενος στον εσωτερικό καλλωπισμό του. Το εξωτερικό σκεύος καταστρέφεται, διαλύεται, γίνεται βορά και τροφή των σκωλήκων και της φθοράς. Την ομορφιά όμως της ψυχής, όχι μόνο

κανένα πράγμα δεν τη φθείρει, αλλά μάλλον το Πνεύμα του Θεού την εξωραΐζει προς το ευγενέστερον. Ο χρόνος ολοένα και συντέμνεται, όλο και λιγοστεύει.

Κάθε ημέρα που περνά, είναι και ένα βήμα προς τον θάνατο. Να ξέρετε, ότι και ένα μόνο δάκρυ ισοδυναμεί με το λουτρό. Όπως το λουτρό ανακουφίζει το σώμα και το πλύσιμο καθαρίζει το ένδυμα, ούτω πως και τα δάκρυα της μετανοημένης ψυχής αγνίζουν την καρδιά, αγνίζουν το νου, αγνίζουν το σώμα, αγνίζουν την ζωή, αγνίζουν τον λόγο, αγνίζουν ακόμα και την κάθε έκφραση του ανθρώπου.

Να γονατίζουμε και να προσευχώμεθα με πολλή ταπείνωση. Σε κάθε μετανοημένη ψυχή δίδεται λόγος, της δίδεται φωτισμένη προσευχή. Αυτό το βλέπουμε στην πόρνη του Ευαγγελίου κατά την Μεγάλη Τρίτη. Που ήξερε αυτή, μια γυναίκα του δρόμου να κάνει προσευχή; Αφ' ης στιγμής όμως απεφάσισε να μετανοήσει και άρχισε να κλίνει προς το φως και προς την αλήθεια, της δόθηκε πνεύμα προσευχής. Πόσο ωραία είναι τα λόγια της μπροστά στον Σωτήρα! Γονάτισε μπροστά Του και ασφαλώς έκανε έναν εσωτερικό διάλογο μαζί Του! Εξέφρασε με όλη την καρδιά της την μετάνοιά της, διότι της απεκαλύφθη ότι Αυτός είναι ο μόνος Σωτήρας της και όλοι οι άλλοι την εξηπάτησαν. Είδε ότι μόνον ο Ιησούς, ο Χριστός, είναι Αυτός που θα της δώσει το φώς, την ανακούφιση, την χαρά και την άφεση των πολλών της εγκλημάτων.

«Δέξαι με -είπε- την αμαρτωλή, δέξαι μου το πέλαγος της αμαρτίας!». Και είδατε ότι τα δάκρυά της ήταν τόσα πολλά, που έβρεξαν τα άχραντα πόδια του Χριστού και αναγκάστηκε να τα σκουπίσει με την πλούσια κόμη της. Δεν χρειαζόταν άλλο μύρο για τον Χριστό μας. Το πολυτιμότερο μύρο ήταν τα δάκρυά της, που άξιζαν μεγάλο πλούτο.

Ήταν σε θέση να εξαλείψουν όλο το χρέος που είχε απέναντι στον Θεό. Και ενώ ήταν καταβουρκωμένη, καταπνιγμένη στη βρωμιά και στη δυσωδία, τα πολύτιμα εκείνα δάκρυα την βοήθησαν να λαμπρύνει το ένδυμα της ψυχής της και να γίνει αποδεκτή από τον Σωτήρα μας. Εμείς, άραγε, πότε θα λαμπρύνουμε το ένδυμα της

ψυχής μας;

Έτσι και κάθε αμαρτωλή ψυχή που κλαίει, που βρέχει νοερώς τα πόδια του Χριστού μας, δέχεται την αυτήν ανταπόκριση, την οποία δέχθηκε και η πόρνη γυναίκα. Δεν είναι μόνον το ότι σώθηκε, αλλά και έγινε φωτεινό παράδειγμα για κάθε ψυχή παραστρατημένη, γιατί της δείχνει τον τρόπο, τον δρόμο και το φως για επιστροφή. Αν μπορούσε κανείς να εμβαθύνει στην ψυχή αυτής της γυναίκας, καθ' ην στιγμήν ωλοφύρετο και έκλαιγε και έβρεχε τους αχράντους πόδας του Ιησού, θα έβλεπε οποία η ανακούφισις, οποίον βάρος της έφυγε και οποίαν ανάπαυσιν έλαβε η συνείδησίς της.

Ο Χριστός γι' αυτά τα δάκρυά της της έδωσε πλήρη την άφεσι όλων των αμαρτιών της. Έτσι και σε κάθε άνθρωπο, που επιστρέφει κοντά Του, του δίνει πλούσια την συγγνώμη, αρκεί να μετανοήσει ειλικρινά. Ουδέν πρόβλημα μετά την μετάνοια. «Ου θελήσει θέλω τον θάνατον του αμαρτωλού, ως το επιστρέψαι και ζην αυτόν», λέγει ο Κύριος. Ορκίζεται στον εαυτόν Του ο θεός και λέγει: «δεν θέλω κανέναν άνθρωπο, καμμία ψυχή να χαθή και να κολασθή, αλλά θα την περιμένω. Θα εξαντλήσω κάθε περιθώριο χρόνου και κάθε προσμονή για την επιστροφή της».

Ας ακολουθήσουμε τον φωτεινό δρόμο της μετανοίας· εάν μετανοήσουμε ειλικρινά, τότε ο θεός δέχεται την μετάνοιά μας και δημιουργεί νέα σχέσι μαζί μας. Πολλές φορές ο άνθρωπος από το βάρος της αμαρτίας, έρχεται στο σημείο να λέγη: «Μά, δύναται ο θεός να μου συγχωρέση αυτά που έκανα;». Από τη μια πλευρά έχει δίκιο. Νοιώθει το βάρος κι αναρωτιέται, αν τόσο βάρος μπορεί να το σηκώσει ο θεός! Για όνομα του θεού! Δεν μπορεί ο θεός, ο Χριστός, το πέλαγος της ευσπλαχνίας και των οικτιρμών, να σηκώσει το βάρος μιας ψυχής αμαρτωλής; Μια χούφτα άμμος όταν ριφθή, μέσα στους ωκεανούς, έχει καμμία υπόστασι; Καμμία υπόστασι, χάνεται. Φαίνεται τίποτε στην επιφάνεια; Μηδαμώς. Ακριβώς έτσι είναι και όλα τα αμαρτήματα της ανθρωπότητας. Είναι ενα μηδέν εμπρός στην άβυσσο της ευσπλαχνίας του θεού. Πολλώ μάλλον τα αμαρτήματα μιας και μόνον ψυχής!

Έρχεται όμως από τα δεξιά, ο αλλότριος της σωτηρίας του ανθρώπου, ο δαίμων και συμβουλεύει την ψυχή: «δεν συγχωρείσαι με τίποτε!» την σπρώχνει, την πιέζει και την «πρεσσάρει» για να την εξωθήσει στο έγκλημα της αυτοκτονίας. Γι' αυτόν τον λόγο, ημείς ποτέ να μη πιστέψουμε κάτι τέτοιο, ακόμη και αν κάθε ημέρα εγκληματούμε. Ποτέ να μη χάσουμε την ελπίδα, όσα κι αν πράττουμε, όσο κι αν πείτουμε, όσο κι αν τραυματιζώμεθα και χτυπάμε· μηδαμώς απελπισία και απόγνωσης. Μα, θα πη ο λογισμός: «Έως πότε θα με περιμένη ο θεός;» Εφ' όσον ο θεός σου χαρίζει ζωή, αυτό είναι μία έγγύησις του θεού ότι σε περιμένει. Δεν μπορείς εσύ να αποκλείσης το δικαίωμα της προσμονής του θεού. Μ' αυτήν την ελπίδα, μ' αυτό το θάρρος να προσερχώμεθα στον θρόνο της Χάριτος του θεού.

Έχουμε αναρίθμητα φωτεινά παραδείγματα μετανοίας ανθρώπων, μακράν του θεού ευρισκομένων, οι οποίοι επέστρεψαν και όχι απλώς σώθηκαν, αλλά άγγιξαν μεγάλα μέτρα αγιότητας.

Η Οσία Μαρία η Αιγύπτια τι ήτο; Πόσοι και πόσες σαν την Οσία Μαρία, δεν υπήρξαν αμαρτωλοί άνθρωποι, που έγιναν άγιοι κατόπιν! Γι' αυτό κανείς να μην απελπίζεται, αλλά να προσέρχεται με μετάνοια στον πνευματικό, που δύναται με τον λόγο του να οικειώση τον αμαρτωλό μετά του θεού, να τον δικαιώσει αυτοστιγμεί. «Όσα εάν λύσητε επί της γης, έσται λελυμένα και εν τω ουρανώ. Η Χάρις του Παναγίου Πνεύματος έχει σε συγκεχωρημένον και λελυμένον και εν τω νυν αιώνι και εν τω μέλλοντι». Αυτομάτως το «κομπιούτερ» του θεού χτυπάει μηδέν αμάρτημα και συγχρόνως ανοίγεται η πύλη της Βασιλείας των Ουρανών. ο νυμφώνας του Χριστού δέχεται τον άνθρωπο, τον προηγουμένως μη έχοντα «λελαμπρυσμένον» τον χιτώνα της ψυχής.

Γι' αυτήν την μεγάλη ευσπλαχνία του θεού, ας τον ευχαριστήσουμε, ας τον προσκυνήσουμε με όλη την ευγνωμοσύνη της ψυχής μας. Εάν ο θεός δεν ήτο τόσο απείρως εύσπλαχνος, ουδείς ο σωζόμενος. Κανείς δεν θα εσώζετο, διότι ουδείς ευρίσκεται και υπήρξεν επί της γης άμεμπτος και χωρίς σφάλμα και κηλίδα. Ουδείς ημπορεί να καυχηθή ότι ετήρησε την καρδίαν του άμεμπτη και καθαρή. Η ευσπλαχνία του θεού όμως είναι τόσο

δραστική, το φάρμακο αυτό είναι τόσο φοβερό και τρομερό, που εξαλείφει τα πάντα. Κάνει τρομερές επεμβάσεις, απίθανες εγχειρήσεις και σώζει τον άνθρωπο από βέβαιο ψυχικό θάνατο.

Εδώ βλέπουμε ψυχές, που έφυγαν από την ζωή αμετανόητες και «θεία επεμβάσει και θεία προνοία» δια πρεσβειών αγίων ανθρώπων, επεστράφησαν πίσω και έλαβαν την συγγνώμη. «Μετά θάνατον ουκ εστί μετάνοια» από την ίδια την κολασμένη ψυχή. Για να μετανοήσει η ίδια, πρέπει να επιστρέψει στην ζωή. Ακόμη και τέτοια θαύματα έκανε η πρόνοια του θεού, για να σώσει τον άνθρωπο.

Ο νυμφώνας «ηνέωκται», ο Χριστός μας περιμένει· δεν πρέπει να βραδύνουμε. Το στάδιον της νηστείας και της καθάρσεως το βαδίζουμε τώρα, το λουτρό της μετανοίας μας περιμένει. Ας αξιοποιήσουμε τον χρόνο τώρα, που όλα συμβάλλουν στην μετάνοια. Τα λόγια της Εκκλησίας είναι όλα κατανυκτικά, αρκεί να προσέξουμε την έννοιά των. Ας γονατίζουμε κάθε μέρα, κάθε νύχτα και ας επικαλούμεθα πνεύμα κατανύξεως και δακρύων να μας χαρίζη ο θεός.

Κι όταν αγγίξη ο θεός τα μάτια μας, να τον ευχαριστήσουμε, να ταπεινωθούμε και να Του εκφράσουμε την αδυναμία μας, κι ότι με την ευσπλαχνία Του και μόνον μετανοούμε και όχι ότι είμεθα ικανοί και άξιοι για μετάνοια. και το ότι πιστεύουμε στον θεό και το ότι αναγνωρίζουμε την αμαρτωλότητά μας είναι Χάρις θεού, είναι ευσπλαχνία. Εάν η Χάρις δεν επισκιάση, ο άνθρωπος δεν αλλάζει. Εάν σκεπτόμεθα επιστροφή, εάν μετανοούμε, εάν αλλάζουμε, αυτό είναι Χάρις θεού. Για να έλθη η Χάρις του θεού, είμεθα δεκτοί από την Χάρι.

Ας μετανοήσουμε όσο είναι στην διάθεσί μας ο χρόνος, όσο έχουμε τον καιρό μπροστά μας. Ο θεός είναι τόσο καλός, ο Ουράνιος Πατέρας έχει τέτοια καρδιά που όλοι χωράμε μέσα Του, αρκεί να προσέλθουμε εν μετάνοια και εξομολογήσει. Ιδιαίτερα τώρα να προσερχώμεθα στις Προηγιασμένες Λειτουργίες, διότι είναι γεμάτες κατάνυξι και χάρι. Τι ωραίο το Χερουβικό της Προηγιασμένης Λειτουργίας! Μά, κι εκείνο το Χερουβικό του

Μεγάλου Σαββάτου, τι δογματική και θεολογία περιέχει!

Ας βιάσουμε τους εαυτούς μας, για να βρεθούμε γρηγορούντες και νήφοντες και να καταπολεμήσουμε την αμέλεια και τη ραθυμία, γιατί αυτά εμποδίζουν τα αγαθά του Θεού προς τον άνθρωπο. Έρχεται ο δαίμων και μας φέρνει κόπωση, κομάρες και μας ψιθυρίζει: «μη κάνης τις μετάνοιες, μη σηκώνεσαι τώρα για προσευχή, είσαι κουρασμένος, κοιμήσου λίγο παραπάνω, θα πας για δουλειά και τόσα άλλα». Ας μη τον ακούσουμε, ας βιασθούμε, διότι δεν ξέρουμε μετά από λίγες στιγμές τι μπορεί να συμβή. «Όπου εύρω σε, εκεί και κρινώ σε». Αν μας βρη επάνω στη βία, θα μας κατατάξη μετά των βιαστών. Αν μας βρη στην αμέλεια και στη ραθυμία, θα μας κατατάξη μετά των ραθύμων και των αποτυχημένων.

Να βοηθήσουμε και τους συνανθρώπους μας· να τους μιλήσουμε για τον Θεό, για την αγάπη του Ουρανίου Πατρός· να τους δώσουμε θάρρος κι ελπίδα. Μία ψυχή να βοηθήσουμε, είναι η μεγαλυτέρα ελεημοσύνη. Όπως κι εμάς μας βοήθησαν άλλοι άνθρωποι, οφείλουμε κι εμείς να κάνουμε το ίδιο.

Ας βιασθούμε λοιπόν σε όλα, για να εισέλθουμε στον νυμφώνα του Χριστού· διότι «των βιαστών είναι η Βασιλεία των Ουρανών». Αμήν.

πηγή κειμένου: γέροντος Εφραίμ Φιλοθείτου «Η τέχνη της σωτηρίας», εκδ. Ιεράς Μονής Φιλοθέου, Άγιον Όρος, 2005.

Μπορείτε να ακούσετε την ομιλία του γέροντα Εφραίμ στο παρακάτω σύνδεσμο

http://www.pantokrator.info/gr/logos/g_efraim_phil/019_TON_NYM_FONA_SOY_BLEPO_SOTHR_MOY_KEKOSMHMENO.mp3